

Downloaded via the EU tax law app / web

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2016. november 10. (*)

„Fellebbezés – Állami támogatások – A nemzeti rádiós műsorszolgáltató közintézmény számára nyújtandó támogatási program – Közszolgáltatási kötelezettségek – Ellentételezés – Az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése – A támogatási programot a belső piaccal összeegyeztethetőknek nyilvánító határozat – A finanszírozási mód megváltoztatása – Adóintézkedések – A fizetendő televíziós szolgáltatókra kivetett adó – A módosított támogatási programot a belső piaccal összeegyeztethetőknek nyilvánító határozat – A finanszírozási mód figyelembevétele – Az adó és a támogatási program közötti szükségszerű hozzárendeltségi viszony fennállása – Az adóbevételnek a támogatás nagyságára gyakorolt közvetlen hatása – A közszolgáltatási feladat ellátásával járó nettó költségek fedezete – Az adó kötelezettje és a támogatás kedvezményezettje közötti versenyviszony – A nemzeti jogszabályok elferdítése”

A C-449/14. P. sz. ügyben,

a **DTS Distribuidora de Televisión Digital SA** (székhelye: Tres Cantos [Spanyolország], képviselik: H. Brokelmann és M. Ganino abogados)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2014. szeptember 23-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselet: C. Urraca Caviedes, B. Stromsky és G. Valero Jordana, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Telefónica de España SA** (székhelye: Madrid [Spanyolország]),

a **Telefónica Móviles España SA** (székhelye: Madrid)

(képviselet: F. González Díaz, F. Salerno és V. Romero Algarra abogados),

a **Spanyol Királyság** (képviselet: M. A. Sampol Pucurull, meghatalmazotti minőségben),

a **Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE)** (székhelye: Madrid, képviselik: A. Martínez Sánchez és J. Rodríguez Ordóñez abogados)

beavatkozó felek az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: E. Regan (első adó), A. Arabadjiev, C. G. Fernlund és S. Rodin bírák,

előtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezet?: L. Carrasco Marco tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. március 16-i tárgyalásra,

a f?tanácsnok indítványának a 2016. július 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követ?en,

meghozta a következ?

Ítéletet

1 Fellebbezésében a DTS Distribuidora de Televisión Digital SA (a továbbiakban: DTS) az Európai Unió Törvényszéke 2014. július 11-i DTS Distribuidora de Televisión Digital kontra Bizottság ítéletének (T?533/10, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2014:629) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék elutasította a Spanyolország által a spanyol rádiós m?sorszolgáltató közintézmény (RTVE) számára nyújtandó C 38/09 (korábbi NN 58/09) támogatási rendszerr?l [helyesen: támogatási programról] szóló, 2010. július 20-i 2011/1/EU bizottsági határozat (HL 2011. L 1., 9. o.; a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránti kérelmét.

A jogvita el?zményei

2 A felperes egy Digital + nev? fizet?s m?holdas digitális televíziós platform spanyol piacon való irányításával és m?ködtetésével, valamint tematikus csatornák finomhangolásával foglalkozó társaság.

3 A Corporación de Radio y Televisión Española SA (a továbbiakban: RTVE) a spanyol rádiós és televíziós m?sorszolgáltató közintézmény, amelyet e területeken a 2006. június 6-i Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (a közszolgálati rádiózásról és televíziózásról szóló 17/2006. sz. törvény) (BOE 134. szám, 2006. június 6., 21270. o.) közszolgáltatási feladattal bízott meg.

4 A 17/2006. sz. törvény vegyes finanszírozási rendszert alakított ki, amelynek keretében az RTVE egyrészt bevételekkel rendelkezett a kereskedelmi tevékenységeib?l, különösen a reklámid?k értékesítéséb?l, másrészt pedig ellentételezést kapott a spanyol államtól a közszolgáltatási feladat ellátásáért.

5 Az Európai Bizottság e finanszírozási rendszert az RTVE javára nyújtott állami támogatásról (E 8/05) szóló, 2005. április 20-i C(2005) 1163 végleges határozatában (összefoglalója: HL 2006. C 239., 17. o.) és az RTVE állományának csökkentését célzó intézkedések finanszírozásáról (NN 8/07) szóló, 2007. március 7-i C(2007) 641 végleges határozatában (összefoglalója: HL 2007. C 109., 2. o.) jóváhagyta.

6 Az említett finanszírozási rendszert módosította a 2009. augusztus 28-i Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (az RTVE finanszírozásáról szóló 8/2009. sz. törvény) (BOE 210. szám, 2009. augusztus 31., 74003. o.). E törvény 2009. szeptember 1-jén lépett hatályba.

7 A 8/2009. sz. törvény el?sz?r is el?írta, hogy 2009 végéig a reklámok, a televíziós vásárlás, a szponzorálás és a hozzáférési szolgáltatások már nem min?sülnek az RTVE finanszírozási forrásainak. Az ezen id?pontot követ?en is az RTVE rendelkezésére álló kereskedelmi bevételek kizárólag a harmadik személyeknek nyújtott szolgáltatásokból, valamint a saját produkcióinak értékesítéséb?l származó bevételek voltak. E bevételek közel 25 millió euró összegre korlátozódtak.

8 Ezt követ?en a többi kereskedelmi bevétel elvesztésének ellensúlyozása érdekében a 8/2009. sz. törvény a 2. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában és 4–6. cikkében több bevezetett, illetve módosított több adóintézkedést (a továbbiakban: a szóban forgó adóintézkedések), köztük a Spanyolországban letelepedett fizet?s televíziós szolgáltatók bevételeire kivetett 1,5%-os új adót (a továbbiakban: a fizet?s televíziós szolgáltatókra kivetett adó). Ezen adónak az RTVE költségvetéséhez való hozzájárulása nem haladhatta meg az RTVE számára évente megállapított teljes támogatás 20%-át, az ezt meghaladó adóbevételeket pedig a spanyol állam általános költségvetésébe kellett befizetni. Az említett törvény többek között olyan új adóról is rendelkezett, amelyet a Spanyolországban letelepedett távközlési szolgáltatók bevételeire vetettek ki.

9 Egyébiránt a közzolgáltatási kötelezettségek teljesítésének a 17/2006. sz. törvényben el?írt ellentételezését fenntartották. Így amikor a fent említett finanszírozási források nem voltak elegend?ek az RTVE közzolgáltatási kötelezettségeinek teljesítésével kapcsolatos összes költség fedezéséhez, a spanyol állam a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdése és a 17/2006. sz. törvény 33. cikke értelmében köteles volt e különbséget kiegészíteni, ezáltal az RTVE vegyes finanszírozási rendszerét szinte kizárólagos állami finanszírozási rendszerre átalakítva.

10 Végül a 8/2009. sz. törvény 3. cikkének (2) bekezdése el?írta az RTVE bevételeinek fels? határát. A 2010-es és 2011-es két év során az említett bevételek összessége nem haladhatta meg az évi 1200 millió eurót, ami egyúttal megfelelt az egyes pénzügyi évekre vonatkozó kiadásai fels? határának. A 2012–2014-es években ezen összeg maximális emelését 1%-ban állapították meg, a következ? évek vonatkozásában pedig az emelést a fogyasztói árindex éves alakulása határozta meg.

11 Miután a 8/2009. sz. törvény alapjául szolgáló törvényjavaslattal kapcsolatban panaszt nyújtottak be hozzá, a Bizottság 2009. december 2-án közölte a Spanyol Királysággal azt a határozatát, amelynek értelmében az RTVE finanszírozási rendszerének módosításával kapcsolatban megindítja az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást (összefoglalója: HL 2010. C 8., 31. o.).

12 2010. március 18-án a Bizottság megindította az EUMSZ 258. cikk szerinti, tagállami kötelezettségzegés megállapítása iránti eljárást, mivel úgy vélte, hogy a Spanyolországban letelepedett hírközlési szolgáltatók bevételeire kivetett adó ellentétes volt az elektronikus hírközl? hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezésér?l szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (engedélyezési irányelv) (HL L 108., 21. o.; magyar nyelv? különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 337. o.) 12. cikkével. 2010. szeptember 30-án a Bizottság indokolással ellátott véleményben arra kérte a Spanyol Királyságot, hogy ezen adót az említett irányelvvel való összeegyeztethetlensége miatt törölje el.

13 2010. július 20-án a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot, amelyben megállapította, hogy az RTVE finanszírozási rendszerének a 8/2009. sz. törvény szerinti módosítása az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése értelmében összeegyeztethet? a bels? piaccal. Ennek keretében a Bizottság különösen arra a megállapításra támaszkodott, hogy a szóban forgó adóintézkedések nem képezik az e törvényben el?írt új támogatási elemek szerves részét, továbbá ezen adóintézkedéseknek a 2002/20 irányelvvel való esetleges összeegyeztethetlensége nem érinti e

törvény belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálatát. Egyébiránt úgy ítélte meg, hogy az RTVE módosított pénzügyi rendszere megfelel az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének, mivel tiszteletben tartotta az arányosság elvét.

A megtámadott ítélet

14 A Törvényszék Hivatalához 1999. november 10-én benyújtott keresetlevelével a DTS keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt. E kérelem alátámasztása érdekében a DTS három jogalapot hozott fel, amelyeket a szóban forgó adóintézkedések elválaszthatóságát illetően az EUMSZ 107. cikk értelmében vett „támogatás” fogalmának megsértésére, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésére, valamint az EUMSZ 49. cikk és az EUMSZ 63. cikk megsértésére alapított.

15 A Törvényszék a megtámadott ítéletben valamennyi jogalapot érdemben elutasította, következésképpen pedig a keresetet teljes egészében elutasította.

A Bíróság elotti eljárás és a felek kérelmei a fellebbezési eljárásban

16 Fellebbezésében a Telefónica de España SA és a Telefónica Móviles España SA (a továbbiakban együtt: Telefónica-társaságok) által támogatott DTS azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- semmisítse meg a vitatott határozatot, vagy másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszékhez, és
- a Bizottságot és a többi felet kötelezze a Bíróság és a Törvényszék elotti eljárásban felmerült költségek viselésére.

17 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a DTS-t kötelezze a költségek viselésére. A Spanyol Királyság és az RTVE elsődlegesen azt állítja, hogy a fellebbezés elfogadhatatlan, másodlagosan pedig azt kéri, hogy a Bíróság a fellebbezést mint megalapozatlant utasítsa el.

18 A Telefónica-társaságok csatlakozó fellebbezést nyújtottak be, amelyben azt kérik, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és a Bizottságot, valamint az annak támogatása érdekében beavatkozó többi felet kötelezze a Bíróság és a Törvényszék elotti eljárásban felmerült költségek viselésére. Az RTVE, a Spanyol Királyság és a Bizottság e csatlakozó fellebbezés elutasítását kéri.

A fellebbezésről

19 Fellebbezésének alátámasztása érdekében a DTS – miután pontosítja, hogy a fellebbezésben kizárólag azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben azt állapította meg, hogy a Bizottság a vitatott határozatban helyesen döntött úgy, hogy nem kellett megvizsgálnia a fizetéses televíziós szolgáltatókra kivetett adó EUM-Szerződéssel való összeegyeztethetőségét – három jogalapra hivatkozik.

20 Az első jogalap az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének a támogatás fogalma téves értelmezése miatti megsértésén alapul. A második jogalap ugyanezen rendelkezés azáltal történő megsértésén alapul, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben nem folytatott le teljes körű felülvizsgálatot a támogatás fennállására vonatkozóan, és elferdítette a spanyol jogszabályokat. A harmadik jogalap az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazáson alapul.

A fellebbezés elfogadhatóságáról

A felek érvei

21 Az RTVE azt állítja, hogy az egészében vizsgált fellebbezés elfogadhatatlan, mivel a 40 oldalával jelentősen túllépi a Bíróság elé terjesztett ügyekre vonatkozóan a feleknek szóló gyakorlati útmutatóban (HL 2014. L 31., 1. o.; a továbbiakban: gyakorlati útmutató) meghatározott 25 oldal maximális terjedelmet, anélkül hogy a DTS megindokolná e túllépést.

22 Másfelől az RTVE és a Spanyol Királyság úgy véli, hogy a fellebbezés nem jelöli meg pontosan, hogy a megtámadott ítélet mely pontjait vitatja. A fellebbezés így az elsőfokú eljárásban eladott érvek megismétlésére szorítkozik.

23 A DTS úgy véli, hogy a fellebbezése elfogadható.

A Bíróság álláspontja

24 Először is meg kell állapítani, hogy a feleknek szóló gyakorlati útmutatónak tájékoztató szerepe van, és jogilag nem kötelező erejű. Mint az ugyanis kitűnik ezen útmutató (1)–(3) preambulumbekkezdéséből, ezt az útmutatót azért fogadták el, hogy a megfelelő igazságszolgáltatás érdekében kiegészítsék és egyértelművé tegyék a Bíróság elotti eljárás lefolytatására vonatkozó szabályokat, és az nem hivatott helyettesíteni az Európai Unió Bírósága alapokmányának és a Bíróság eljárási szabályzatának vonatkozó rendelkezéseit (lásd ebben az értelemben a Bíróság elnökének 2010. április 30-ai Ziegler kontra Bizottság végzését, C-113/09 P(R), nem tették közzé, EU:C:2010:242, 33. pont).

25 Így, mint az világosan kitűnik e gyakorlati útmutató 20. pontjából, amely szerint „a [fellebbezés] [...] terjedelme különleges körülményektől eltekintve lehetőleg ne haladja meg a 25 oldalt”, e gyakorlati útmutató az oldalszámot illetően nem ír elő olyan abszolút korlátozást, amelyetől a fellebbezés elfogadhatósága függene, hanem arra szorítkozik, hogy e tekintetben ajánlást fogalmazzon meg a feleknek.

26 A fentiekből következik, hogy a fellebbezést nem lehet elfogadhatatlanként elutasítani azon az alapon, hogy az túllép bizonyos oldalszámot.

27 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 256. cikkéből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint az eljárási szabályzat 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából következik, hogy a fellebbezésnek elfogadhatatlanság terhe mellett pontosan meg kell jelölnie a hatályon kívül helyezni kért ítélet vitatott elemeit, valamint azokat a jogi érveket, amelyek kifejezetten alátámasztják e kérelmet, a fellebbezés vagy az érintett jogalap elfogadhatatlanságának terhe mellett (lásd többek között: 2014. július 10-ai Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Másfelől ugyanezen rendelkezésekből következik, hogy a fellebbezés elfogadhatatlan, amennyiben arra szorítkozik, hogy megismétlje a Törvényszék előtt már felhozott jogalapokat és

érveket, ideértve azokat is, amelyek az ezen igazságszolgáltatási fórum által kifejezetten elvetett tényeken alapulnak. Az ilyen fellebbezés ugyanis valójában pusztán a Törvényszékhez benyújtott keresetlevél újbóli megvizsgálására irányuló kérelemnek minősül, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (lásd: 2013. május 30-ai Quinn Barlo és társai kontra Bizottság ítélet, C-70/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:351, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Ugyanakkor, ha a fellebbező az uniós jognak a Törvényszék általi értelmezését vagy alkalmazását kifogásolja, az elsőfokú eljárásban megvizsgált jogkérdések a fellebbezés keretében újból vita tárgyát képezhetik. Ha ugyanis a fellebbező ily módon nem tudná fellebbezését a Törvényszék előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre alapítani, akkor a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené (lásd: 2013. május 30-ai Quinn Barlo és társai kontra Bizottság ítélet, C-70/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:351, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a fellebbezés vizsgálatából kitűnik, hogy a DTS világosan és pontosan megjelölte a megtámadott ítélet azon pontjait, amelyekre a jogalapjai vonatkoznak, valamint azokat az okokat, amelyek alapján ez az ítélet szerinte tévesen alkalmazza a jogot.

31 Ezenkívül az RTVE és a Spanyol Királyság állításával ellentétben a DTS a fellebbezésében nem szorítkozik az elsőfokú eljárásban eladott érvek megisméltésére. Lényegében ugyanis azt vitatja, ahogyan a Törvényszék az uniós jogot, különösen pedig az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését értelmezte és alkalmazta, amikor a megtámadott ítéletben megállapította, hogy a fizetős televíziós szolgáltatókra kivetett, megfizetendő adó nem képezi szerves részét az RTVE részére nyújtott támogatásnak, ezenkívül pedig azt kifogásolja, hogy a Törvényszék ugyanezen ítéletben több elemet elferdített.

32 Következésképpen a jelen fellebbezést elfogadhatónak kell tekinteni.

33 Vizsgálni kell tehát annak megalapozottságát, megvizsgálva először a második jogalapot, majd az első és a harmadik jogalapot.

Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének azáltal történő megsértésére alapított második jogalapról, hogy a Törvényszék a támogatás fennállását illetően nem gyakorolt teljes körű felülvizsgálatot, és elferdítette a spanyol jogszabályokat

A felek érvei

34 A DTS és a Telefónica-társaságok azt állítják, hogy a Törvényszék a 2008. december 22-ai Régie Networks ítélet (C-333/07, EU:C:2008:764) 106–111. pontjában kifejtett feltételek kapcsán a Bizottság által lefolytatott mérlegelést illetően nem gyakorolt teljes körű felülvizsgálatot. A Törvényszék ugyanis nem vizsgálta meg, hogy a bevételek előirányzott összege mennyiben befolyásolja a támogatás kiszámítását, e tekintetben a megtámadott ítélet 65–70. pontjában elferdítve azokat a nemzeti jogszabályi rendelkezéseket, amelyekre azon következtetés levonása érdekében támaszkodott, hogy a fizetős televíziós szolgáltatókra kivetett adó címén beszedett összeg nem befolyásolja az RTVE-nek szánt támogatás nagyságát, ezzel együtt pedig elmulasztva e jogszabályok egyéb releváns rendelkezéseinek figyelembevételét.

35 Először is, a DTS azt állítja, hogy a Törvényszék által az ítéletének 69. pontjában tett megállapítással ellentétben a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdése nem arra kötelezi az államot, hogy amennyiben az RTVE rendelkezésére álló bevételek nem elegendők a közszolgáltatási feladat ellátásával járó nettó költségek fedezésére, akkor ezen objektíve meghatározott költségek fedezése érdekében az általános költségvetésből biztosítson forrásokat.

Egyrészt ugyanis e rendelkezés azt a kötelezettséget támasztja az állammal szemben, hogy egészítse ki az RTVE „tervezett költségvetését”, amennyiben annak végrehajtása során az adóbevételek összege alatta marad a költségvetési el?irányzatoknak. Másrészt az állam általános költségvetéséb?l történ? hozzájárulás nem megengedett, amennyiben a kiadások meghaladják a költségvetési el?irányzatokat.

36 Ezenkívül a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdését a 17/2006. sz. törvény 34. cikkével és a Mandato?marco a la Corporación RTVE previsto en el artículo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los Plenos del Congreso de los Diputados y del Senado (az RTVE részére adott, a 2006/17. sz. törvény 4. cikkében el?írt, a képvisel?ház és a szenátus teljes ülése által jóváhagyott keretfelhatalmazás) (BOE 157. szám, 2008. június 30., 28833. o.) 44. cikkével együtt kell értelmezni.

37 Ez utóbbi, a Törvényszék által figyelembe nem vett rendelkezésekb?l ugyanis kit?nik, hogy az RTVE maga állapítja meg a költségvetését, figyelembe véve nem csupán a közszolgáltatási feladat el?irányzott költségeit, hanem az el?irányzott bevételeket, köztük a szóban forgó adóintézkedésekb?l származó bevételeket is. Következésképpen abban az esetben, ha az ezen intézkedésekb?l származó tényleges bevétel alatta marad a beszedend? el?irányzott összegnek, vagyis nem teszi lehetővé a közszolgáltatással járó, az RTVE által a költségvetésében feltüntetett költség fedezését, akkor az állam köteles az általános költségvetéséb?l kiegészíteni a „tervezett költségvetést”. Márpedig a „tervezett költségvetést” azon bevételek el?irányzott összege alapján kell összeállítani, amelyek többek között a fizet?s televíziós szolgáltatókra kivetett adóból származnak, következésképpen pedig ez az összeg közvetlenül befolyásolja a támogatás összegének nagyságát. Az ezen adóból származó bevételeknek a költségvetés végrehajtására gyakorolt hatását tehát nem szabad összekeverni az említett adóból származó bevételek el?irányzott összege által a költségvetés eredeti összeállítására, következésképpen a támogatás összegének nagyságára gyakorolt hatással.

38 A Telefónica?társaságok hozzáteszik, hogy vannak olyan nyilvánvaló utalások, amelyek cáfolják az állam általános költségvetését terhel? állítólagos kiegészít? hozzájárulás eshet?ségét; így a 8/2009. sz. törvény indokolásában például az szerepel, hogy „nem t?nik észszer?nek, hogy a finanszírozási garancia az állami hozzájárulás növekedését eredményezze”. Másfel?l ez az eshet?ség másodlagos esetnek bizonyul. A 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdése értelmében ugyanis két feltételnek kell teljesülnie ahhoz, hogy az állam a közszolgáltatási kötelezettséggel járó költségek egy részét finanszírozza. Egyrészt, egy adott pénzügyi év tekintetében a fizet?s televíziós szolgáltatókra kivetett adóból származó bevételnek alatta kell maradnia a közszolgáltatási feladat ellátásával járó költségeknek, másrészt pedig a tartalékalap összege nem lehet elegend? ahhoz, hogy fedezze az RTVE e pénzügyi évben felmerül? költségeit. Az, hogy e rendelkezés így olyan korlátozott állami kezességvállalást vezet be, amely új támogatásnak min?sül, nem akadályozza meg, hogy az RTVE?nek nyújtott támogatást az ezen adóból származó bevételek alapján állapítsák meg, és ha e bevétel nem elegend?, az állam kötelezettséget vállaljon a különbség fedezetére.

39 Másodszor, azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 66–68. pontjában elferdítette a 17/2006. sz. törvény 33. cikkét és a 8/2009. sz. törvény 8. cikkét, az állam akkor játszott szerepét illet?en, amikor a fizet?s televíziós szolgáltatókra kivetett adóból származó bevételek meghaladják a közszolgáltatás nettó költségeit. Egyrészt ugyanis annak, hogy az RTVE bevételeire abszolút fels? határ vonatkozik, nincs jelent?sége, mivel meg kell vizsgálni, hogy e fels? határon belül a támogatás összege az ezen adóból származó bevételek el?irányzatai szerint alakul?e. Másrészt a Törvényszék annak kijelentésére szorítkozott, hogy a 8/2009. sz. törvény 8. cikkének (3) bekezdéséb?l kit?nik, hogy a tartalékalapba utalt túlfizetést az RTVE csak a Gazdasági és Pénzügyminisztérium kifejezett engedélyével használhatja fel, figyelmen kívül

hagyva e rendelkezés els? részét, amely szerint „[a]z alap csak a korábbi pénzügyi évek veszteségeinek fedezésére használható fel, valamint annak érdekében, hogy kezeljék a közszolgáltatás nyújtásával összefügg? el?re nem látható helyzeteket”. Márpedig e további források nagysága szükségképpen az adókból származó bevételt?l függ, mivel ezt az alapot ezekb?l az adókból töltik fel.

40 A Telefónica?ársaságok másfel?l azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a 17/2006. sz. törvény 33. cikkének (1) bekezdését és a 8/2009. sz. törvény 3. cikkének (2) bekezdését, amikor megállapította, hogy e rendelkezések megszüntetnek minden kapcsolatot a támogatás összege és az adóintézkedések alapján beszedett összegek között. Egyrészt az, hogy a bevételek a spanyol állam általános költségvetésébe utalhatók, csupán másodlagos lehet?ség. Ugyanis csak az RTVE éves kiadásai 10%?ának megfelel? határt meghaladó bevételeket utalják az államkincstárba. Másrészt ebb?l nem következik az, hogy a támogatás nagysága független az adóbevételek nagyságától. A 17/2006. sz. törvény 33. cikkének (1) bekezdése legfeljebb korlátozza a támogatás nagyságát, ami nem akadályozza meg azt, hogy a beszedett adó teljes bevételét támogatássá alakítsák a nemzeti jogalkotó által meghatározott korláton belül.

41 A Telefónica?ársaságok hozzátesszik, hogy ezenkívül több bizonyító erej? adatból is kit?nik, hogy az állam nem hajlandó kiegészíteni az RTVE költségvetését. Jóllehet ezek az adatok a vitatott határozat utáni id?b?l származnak, meger?sítik a 8/2009. sz. törvény el?készít? munkálataiban foglalt azon szöveget, amely szerint „nem t?nik észszer?nek, hogy a finanszírozási garancia az állami hozzájárulás növekedését eredményezze”.

42 Az RTVE, a Spanyol Királyság és a Bizottság úgy véli, hogy a második jogalap elfogadhatatlan, mindenesetre pedig minden alapot nélkülöz.

A Bíróság álláspontja

43 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélezési gyakorlata szerint, amint a Törvényszék megállapította vagy értékelte a tényállást, az EUMSZ 256. cikk értelmében a Bíróság csak a tények jogi min?sítésének és az abból a Törvényszék által levont jogi következtetéseknek a felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel. A tények értékelése tehát – amennyiben az eléje terjesztett bizonyítékokat a Törvényszék nem ferdítette el – nem min?sül jogkérdésnek, amit, mint illet, a Bíróságnak kellene felülvizsgálnia (lásd többek között: 2014. április 3?i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C?559/12 P, EU:C:2014:217, 78. pont).

44 Így a Törvényszék által a nemzeti jog tekintetében tett megállapítások fellebbezés keretében történ? vizsgálata során a Bíróság hatásköre csak annak vizsgálatára terjed ki, hogy e jogot a Törvényszék elferdítette?e (lásd: 2014. április 3?i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C?559/12 P, EU:C:2014:217, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

45 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ilyen elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell t?nnie az ügy irataiból, anélkül, hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (2014. április 3?i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C?559/12 P, EU:C:2014:217, 80. pont).

46 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 65–86. pontjában a 8/2009. sz. törvény szövegére tekintettel arra a következtetésre jutott, hogy – mint azt a Bizottság szerinte helyesen megállapította – az RTVE?nek szánt támogatás összege nem függ a DTS?t terhel? adó címén beszedett összegt?l, mivel a támogatás összegét a közszolgáltatási feladat teljesítésének nettó költségeire tekintettel állapítják meg.

47 E tekintetben a Törvényszék egyrészt az ítéletének 66. pontjában megállapította, hogy a 17/2006. sz. törvény 33. cikke értelmében akkor, ha az RTVE rendelkezésére álló bevételek

meghaladják a közszolgálati m?orszolgálatási feladat ellátásával járó költségeket, a többletet – attól függ?en, hogy az alatta marad?e, vagy sem az RTVE költségvetésében megállapított éves kiadások 10%-ának – egy tartalékalapba utalják, vagy visszautalják az államkincstárnak. Az el?bbi esetet illet?en a Törvényszék az ítéletének 67. pontjában pontosította, hogy a 8/2009. sz. törvény 8. cikkéb?l kit?nik, hogy a t?ke csak a Gazdasági és Pénzügyminisztérium kifejezett engedélyével használható fel, és ha azt nem használják fel négy évig, a spanyol állam általános költségvetését terhel? ellentételezések csökkentésére kell fordítani. Másfel?l a Törvényszék ugyanezen ítélet 68. pontjában megjegyezte, hogy a 8/2009. sz. törvény 3. cikkének (2) bekezdése el?írja az RTVE bevételeinek abszolút fels? határát, amelyet a 2010?es és 2011?es évre 1200 millió euróban állapítottak meg, továbbá hogy az e fels? határt meghaladó többletet közvetlenül a spanyol állam általános költségvetésébe utalják vissza.

48 Másrészt a megtámadott ítélet 69., 76. és 80. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdése szerint abban az esetben, ha az RTVE rendelkezésére álló bevételek nem elegend?k a közszolgálati m?orszolgálatási feladat ellátásával járó költségek fedezésére, a spanyol állam köteles az általános költségvetésének hozzájárulásaiból kiegészíteni a különbséget.

49 Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a DTS és a Telefónica?ársaságok annak leple alatt, mintha a Törvényszékkal szemben azt kifogásolnák, hogy a vitatott határozat bírósági felülvizsgálatának gyakorlása keretében tévesen alkalmazta a jogot, és elferdítette a nemzeti jogszabályok e rendelkezéseit, míg másokat elmulasztott figyelembe venni, valójában a nemzeti jogszabályoknak a Törvényszék által a megtámadott ítélet 65–86. pontjában kialakított értelmezését sérelmezik. Így arra törekednek, hogy a Bíróság ezt egy másik értelmezéssel váltsa fel, következképpen pedig – többek között az els?fokú eljárásban meg nem vitatott nemzeti rendelkezésekre hivatkozva – azt kívánják elérni, hogy a Bíróság újra mérlegelje a tényállást és a bizonyítékokat. Semmilyen módon nem próbálják alátámasztani, hogy a Törvényszék olyan megállapításokat tett volna, amelyek nyilvánvalóan szembehelyezkednek az említett nemzeti jogszabályok tartalmával, vagy hogy az iratanyag adataihoz képest olyan tartalmat tulajdonított volna e jogszabályoknak, amellyel azok nyilvánvalóan nem rendelkeznek.

50 E feltételek mellett a második jogalapot elfogadhatatlanként el kell utasítani.

Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének a támogatás fogalmának téves értelmezése folytán történ? megsértésére alapított els? jogalapról

Az arra alapított els? részr?l, hogy a fizet?s televíziós szolgáltatókra kivetett adó és az RTVE részére nyújtott támogatás között fennálló viszony nem hasonlítható össze a valamely általános hatályú adó és az az alóli mentesség között fennálló viszonyal

– A felek érvei

51 A DTS úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 92. és 93. pontjában megállapította, hogy a DTS a keresetével a Bíróságnak a 2001. szeptember 20?i Banks?íteletb?l (C?390/98, EU:C:2001:456) ered? ítélezési gyakorlatát kívánja megkérd?jelezni. Ez az ítélezési gyakorlat ugyanis kizárólag arra a helyzetre vonatkozik, amikor a vállalkozások bizonyos kategóriáit mentesítik egy általános hatályú adó alól. Márpedig a jelen ügyben a DTS nem azon az alapon ellenzi a fizet?s televíziós szolgáltatókra kivetett adó beszédését, hogy az RTVE állami támogatásnak min?sül? mentességben részesül. Ezzel szemben azt állítja, hogy az említett adó – amelyet aszimmetrikus módon vetettek ki rá annak érdekében, hogy közvetlenül finanszírozzák az RTVE számára nyújtandó támogatási programot – önmagában támogatásnak min?sül, hasonlóan a 2006. szeptember 7?i Laboratoires Boiron ítélet (C?526/04, a továbbiakban: Laboratoires Boiron ítélet, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló ügy

tárgyát képez? járulékhöz.

52 Az RTVE és a Bizottság azt állítja, hogy a jogalap ebben a részében hatástalan, mindazonáltal pedig megalapozatlan, mint azt a Spanyol Királyság is állítja.

– A Bíróság álláspontja

53 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott ítélet 92. és 93. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének a szóban forgó adóintézkedések és az RTVE által élvezett versenyelőny között fennálló viszony folytán történ? megsértésére alapított érveivel a DTS a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából ered?, a 2001. szeptember 20?i Banks?ítélet (C?390/98, EU:C:2001:456) 80. pontjában megfogalmazott azon elvet kívánja megkérd?jelezni, amely szerint a valamely kötelez? hozzájárulás fizetésére kötelezett személyek nem hivatkozhatnak arra, hogy a más személyeknek biztosított mentesség állami támogatásnak min?sül, annak érdekében, hogy kivonják magukat az említett hozzájárulás megfizetése alól.

54 Márpedig a DTS által e megállapítások tekintetében az els? jogalap els? része keretében megfogalmazott kifogás semmilyen módon nem eredményezheti a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, mivel a Törvényszék – mint azt az RTVE és a Bizottság állítja – a DTS szóban forgó érveit az ítéletének nem a 92. és 93. pontjában, hanem a 94–105. pontjában kifejtett indokok alapján utasította el, amelyek a Laboratoires Boiron ítéletnek a szóban forgó támogatás vizsgálata szempontjából fennálló jelent?ségére vonatkoznak, és amelyek a jelen jogalap második részének tárgyát képezik.

55 Következésképpen az els? jogalap els? részét hatástalanként el kell utasítani.

Az arra alapított második részr?l, hogy a fizet?s televíziós szolgáltatókra kivetett adó olyan aszimmetrikus adó, amely a Laboratoires Boiron ítélet értelmében vett támogatásnak min?sül

– A felek érvei

56 El?ször is, a DTS azt állítja, hogy a fizet?s televíziós szolgáltatókra kivetett adó szerves részét képezi az RTVE részére nyújtott támogatásnak, amennyiben a Laboratoires Boiron ítélet tárgyát képez? járulékkal azonosítható aszimmetrikus adónak min?sül. Ezt az adót ugyanis a gazdasági szerepl?k egyetlen kategóriájára, vagyis a fizet?s televíziós szolgáltatókra vetik ki, amelyek az RTVE?vel versenyviszonyban állnak. A támogatás így egyszerre származik egyrészt abból a körülményb?l, hogy a támogatás kedvezményezettjének versenytársára adókötelezettség vonatkozik, másrészt pedig abból, hogy az említett adóból származó bevételt a szóban forgó támogatás finanszírozására fordítják.

57 Másodszer, a DTS azt állítja, hogy a fizet?s televíziós szolgáltatókra kivetett adó és a Laboratoires Boiron ítéletben elemzett járulék között a Törvényszék által azonosított eltérések nem relevánsak.

58 Egyrészt, nem meghatározó a Törvényszék által a megtámadott ítélet 100. pontjában kiemelt azon körülmény, hogy a fizet?s televíziós szolgáltatókra kivetett adó f? célja nem az, hogy kiegyenlítsse az RTVE és a többi gazdasági szerepl? közötti verseny feltételeit. A támogatás fogalma ugyanis objektív fogalom. Mindazonáltal ennek az adónak a célja nagyon hasonló a Laboratoires Boiron ítélet alapjául szolgáló ügy tárgyát képez? járulék céljához, mivel arra irányul, hogy hozzájáruljon az RTVE részér?l a közszolgáltatási feladatának ellátásával összefüggésben felmerült költségekhez.

59 Másrészt, pontatlan lenne úgy tekinteni, mint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 101.

pontjában tette, hogy a fizetés televíziós szolgáltatókra kivetett adó és a támogatás közötti kapcsolat kevésbé szoros, mint a Laboratoires Boiron ítéletben azonosított kapcsolat. E tekintetben a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy ezen adó uniós joggal való esetleges összeegyeztethetlensége nem járna a közvetlen következménnyel, hogy megkérdőjelezze az RTVE-nek nyújtott támogatást. A megtámadott ítélet ugyanis elmulasztja figyelembe venni, hogy a DTS-szel szemben támasztott azon kötelezettség, hogy hozzájáruljon egy versenytárs finanszírozásához, megerősíti a versenytárs részére történő forrásáthelyezésből származó versenytorzulást. Az RTVE így nem csupán a közszolgáltatási feladatának ellátásáért részére biztosított források miatt kerül versenyelnybe az audiovizuális tartalmak megszerzésének piacán, hanem amiatt is, hogy a versenytársai nem részesülnek ilyen forrásokban. Márpedig ez utóbbi elny teljesen eltűnne, ha megszüntetnék a fizetés televíziós szolgáltatókra kivetett adót.

60 Harmadrészt, a Törvényszék a megtámadott ítélet 102–104. pontjában tévesen állapította meg, hogy a Laboratoires Boiron ítélet alapjául szolgáló ügy tárgyát képező helyzettől eltérően az RTVE-nek nyújtott támogatás nagyságát nem a fizetés televíziós szolgáltatókra kivetett adó összege határozza meg. A jelen ügyben ugyanis az RTVE-nek biztosított versenyelny a DTS-re kivetett ezen adó összegével együtt nő, mivel minél magasabb ez az adó, annál kevésbé jelentős azok a források, amelyek az RTVE-vel való versenyzés érdekében állnak a rendelkezésére. Az említett adó és a támogatás közötti kapcsolat így szorosabb, mint amilyen kapcsolatot a Laboratoires Boiron ítéletben azonosítottak. A vitatott határozatban ugyanis a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az RTVE részére történő állami forrásáthelyezés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül.

61 A Telefónica-társaságok először is úgy vélik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megszorítóan értelmezte azokat a feltételeket, amelyeknek ahhoz kell teljesülniük, hogy valamely támogatás finanszírozási módja a támogatás szerves részét képezze, miközben az állami támogatásokkal kapcsolatos szabályokat teleologikusan kellene értelmezni.

62 Másodszor, a Telefónica-társaságok azt állítják, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából annak alátámasztása érdekében levezetett feltételek, hogy valamely adójogi intézkedés egy támogatás szerves részét képezi, vagyis hogy az adót a szóban forgó támogatás finanszírozásához kell hozzárendelni, az ezen adóból származó bevételnek pedig közvetlenül befolyásolnia kell az említett támogatás nagyságát, nem különálló és együttes feltételek. Maga a hozzárendelés ugyanis magában foglalja a bevételek mértéke és a támogatás közötti szükségszerű kapcsolat fennállását. A Törvényszék így tévesen értelmezte a 2005. január 13-ii Streekgewest-ítéletet (C-174/02, EU:C:2005:10), mivel ebben az ítéletben a Bíróság kizárólag azt vizsgálta, hogy a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján kötelező hozzárendeltségi viszony áll-e fenn az adó és a támogatás között, és úgy ítélte meg, hogy ha igen, akkor az adójogi intézkedés által a támogatás nagyságára gyakorolt befolyás logikus következmény.

63 Harmadszor, a Telefónica-társaságok úgy vélik, hogy a Törvényszék által a 2003. október 21-ii van Calster és társai ítéletre (C-261/01 és C-262/01, EU:C:2003:571), valamint a 2003. november 27-ii Enirisorse-ítéletre (C-34/01–C-38/01, EU:C:2003:640) vonatkozóan kialakított értelmezés téves. Az, hogy a Bíróság nem foglal állást az adójogi intézkedés által a támogatás összegére gyakorolt közvetlen befolyás követelményéről, nem jelenti azt, hogy a Bíróság úgy ítélte meg, hogy egy többletfeltételről van szó annak eldöntése érdekében, hogy a támogatás finanszírozási módja annak szerves részét képezi-e, hanem azzal magyarázható, hogy az említett ítéletek az első olyan ügyekre vonatkoztak, amelyekben a Bíróság az elválaszthatóság kérdéséről határozott.

64 Az RTVE, a Spanyol Királyság és a Bizottság úgy véli, hogy az első jogalap második része nem megalapozott.

– A Bíróság álláspontja

65 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az adók nem tartoznak a Szerződés állami támogatásokra vonatkozó rendelkezéseinek hatálya alá, hacsak nem egy támogatási intézkedés finanszírozását szolgálják úgy, hogy annak szerves részét képezik (2005. január 13-ai Streekgewest-ítélet, C-174/02, EU:C:2005:10, 25. pont; 2005. január 13-ai Pape-ítélet, C-175/02, EU:C:2005:11, 14. pont; 2005. október 27-ai Distribution Casino France és társai ítélet, C-266/04–C-270/04, C-276/04 és C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657, 34. pont).

66 Egyrészt ugyanis előfordulhat, hogy egy tulajdonképpeni értelemben vett támogatás nem változtatja meg jelentősen a tagállamok közötti kereskedelmet, ezáltal pedig megengedhető lenne, viszont a kedvezőtlen hatását súlyosítja olyan finanszírozási mód, amely a támogatást egészében összeegyeztethetlenné teszi a belső piaccal. Másrészt, amennyiben a kifejezetten valamely támogatás finanszírozására rendelt adó ellentétesnek bizonyul a Szerződés rendelkezéseivel, a Bizottság nem nyilváníthatja a belső piaccal összeegyeztethetőnek azt a támogatási programot, amelynek az adó a részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2003. október 21-ai van Calster és társai ítélet, C-261/01 és C-262/01, EU:C:2003:571, 47. és 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 Valamely támogatás finanszírozási módja tehát az egész finanszírozni kívánt támogatási programot a belső piaccal összeegyeztethetlenné teheti. Ezért a támogatás vizsgálata nem választható el annak finanszírozási módjától (lásd ebben az értelemben: 2005. április 14-ai AEM és AEM Torino ítélet, C-128/03 és C-129/03, EU:C:2005:224, 45. pont).

68 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint ahhoz, hogy valamely adót egy támogatási intézkedés szerves részének lehessen tekinteni, a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján kötelező hozzárendeltségi viszonyoknak kell fennállnia az érintett adó és a támogatás között abban az értelemben, hogy az adóbevétel szükségképpen a támogatás finanszírozására fordítják, és az közvetlenül befolyásolja a támogatás nagyságát, következésképpen e támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségének megítélését (lásd többek között: 2006. június 15-ai Air Liquide Industries Belgium ítélet, C-393/04 és C-41/05, EU:C:2006:403, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2008. december 22-ai Régie Networks ítélet, C-333/07, EU:C:2008:764, 99. pont).

69 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 65–86. pontjában – amelyeket a második jogalap eredménytelenül kifogásolt – megállapította, hogy az alkalmazandó nemzeti jogszabályi rendelkezésekből kitűnik, hogy az RTVE-nek odaítélt összeg nem függ közvetlenül a szóban forgó adóintézkedésekből származó bevételektől, mivel ezt az összeget az RTVE-re bízott közszolgáltatási feladat ellátásával járó nettó költségek alapján állapítják meg.

70 Különösen, mint az ítélet 47. és 48. pontjából, a Törvényszék e tekintetben megállapította, hogy amennyiben az RTVE rendelkezésére álló adóbevételek meghaladják az általános közszolgáltatási kötelezettség ellátásával járó költségeket, a többletet – az esetleges függvényen – egy tartalékalapba vagy az államkincstárba kell utalni, ezenkívül pedig ugyanezen bevételeknek abszolút felső határa van oly módon, hogy ahhoz képest minden többletet szintén az általános állami költségvetésbe kell utalni. Másrészt, a Törvényszék megállapította, hogy amennyiben az említett bevételek nem elegendők a költségek fedezésére, a spanyol állam köteles kiegészíteni a különbséget.

71 E feltételek mellett, jóllehet nem vitatott, hogy az RTVE-nek nyújtott támogatás finanszírozását a szóban forgó adóintézkedések biztosítják, a Törvényszék – a DTS és a Telefónica-társaságok állításával ellentétben – mégsem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 104. pontjában megállapította, hogy ezek az adóintézkedések nem képezik szerves részét az említett támogatásnak.

72 Mivel ugyanis a szóban forgó adóintézkedésekből származó bevétel nem gyakorol semmilyen közvetlen befolyást az RTVE-nek nyújtott támogatás nagyságára, e támogatásnak sem a nyújtása, sem pedig az összege nem e bevételtől függ, és mivel e bevételt – amennyiben annak egy része egyéb célokra is rendelhető – nem szükségszerűen e támogatás finanszírozására fordítják, nem állapítható meg, hogy kötelező hozzárendeltségi viszony állna fenn ezen adóintézkedések és a szóban forgó támogatás között.

73 E tekintetben nincs jelentősége annak, hogy a szóban forgó adóintézkedéseket annak érdekében vezették be, hogy ellentételezzék azon kereskedelmi bevételek – így különösen a reklámokból származó bevételek – elmaradását, amelyekben az RTVE korábban részesült (lásd analógia útján: 2005. január 13-ii Streekgewest-ítélet, C-174/02, EU:C:2005:10, 27. pont).

74 A DTS által a Laboratoires Boiron ítéletre alapított érvelés nem vonhatja kétségbe a fenti megállapításokat.

75 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ebben az ítéletben a Bíróság lényegében azt állapította meg, hogy az aszimmetrikus adókötelezettség esetében, vagyis akkor, ha az adó a versenyhelyzetben lévő gazdasági szereplők két kategóriája közül csak az egyiket terheli, az adó megfizetésére köteles gazdasági szereplők hivatkozhatnak az adó jogellenességére. Ilyen esetben ugyanis a támogatás abból ered, hogy a gazdasági szereplők olyan másik kategóriájára, amellyel az adókötelezett kategória közvetlen versenyhelyzetben van, nem vonatkozik az adókötelezettség. Ezért a támogatási intézkedés maga az adó, amennyiben ez utóbbi és a támogatás egy és ugyanazon adóintézkedés két elválaszthatatlan részét képezi. Ez a helyzet így nem azonosítható az általános hatályú adó alóli bármely olyan mentesítés esetével, amelyetől ez az adó elválasztható lenne (lásd ebben az értelemben: Laboratoires Boiron ítélet, 30–48. pont).

76 A Törvényszék egyáltalán nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 98–103. pontjában megállapította, hogy a fizetéses televíziós szolgáltatókra kivetett, a DTS által megfizetendő adó nem hasonlítható a Laboratoires Boiron ítélet alapjául szolgáló ügy tárgyát képező aszimmetrikus járulékhoz.

77 A jelen ügyben ugyanis a szóban forgó adóintézkedések és az RTVE részére nyújtott támogatás – mint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 101. pontjában megállapította – nem minősülnek egy és ugyanazon intézkedés két elválaszthatatlan elemének, mivel a Laboratoires Boiron ítélet alapjául szolgáló ügy tárgyát képező helyezettől eltérően annak, ha a szóban forgó adóintézkedések az uniós joggal való esetleges összeegyeztethetlenségük folytán adott esetben nem lennének alkalmazhatók, nem az lenne a közvetlen következménye, hogy kétségbe vonja a

támogatást, mivel – mint az ítélet 48. és 70. pontjából – a spanyol állam köteles kiegészíteni az RTVE rendelkezésére álló pénzügyi források és az RTVE részéről a közszolgáltatási kötelezettségeinek teljesítésével összefüggésben felmerült költségek között fennálló különbséget.

78 Ezenkívül, és mint azt a Törvényszék is helyesen megjegyezte a megítélt ítélet 102. pontjában, a Laboratoires Boiron ítélet alapjául szolgáló ügyben a támogatás nagyságát kizárólag a járulék összege határozta meg, mivel az az elny, amelyet a kedvezményezettek amiatt élveztek, hogy versenytársaik a vitatott járulék hatálya alá tartoznak, szükségszerűen e járulék mértékétől függött. Ezzel szemben a jelen ügyben a támogatás összegét – mint az ítélet 69–71. pontjából – a közszolgáltatási feladat ellátásával járó nettó költségek határozzák meg.

79 Kétségtelen, mint azt a DTS is helyesen állítja, hogy a jelen ügyben a fizetés televíziós szolgáltatókra kivetett adó az RTVE javát szolgáló olyan támogatási program finanszírozására is irányul, amelyről a Bizottság megállapította, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül. Így ezen adó megfizetésének kötelezettsége további versenyhátrányt jelent a DTS számára azokon a piacokon, amelyeken az RTVEvel versenyben gyakorolja a tevékenységeit, mivel az RTVE a maga részéről nem köteles megfizetni az említett adót.

80 Ugyanakkor, mint azt a Törvényszék a megítélt ítélet 84. és 102. pontjában helyesen megállapította, önmagában ez a körülmény nem elegendő annak bizonyításához, hogy az ilyen adó a támogatás szerves részét képezi.

81 Egyrészt ugyanis, mint azt a Bíróság már megállapította, az a kérdés, hogy valamely adó szerves részét képezi-e az ezen adóból finanszírozott támogatásnak, nem az adó kötelezettje és a támogatás kedvezményezettje közötti versenyviszony fennállásától függ, hanem kizárólag az említett adó és az érintett támogatás között a vonatkozó nemzeti szabályozás értelmében fennálló kötelező hozzárendeltségi viszonytól (lásd ebben az értelemben: 2008. december 22-ii Régie Networks ítélet, C-333/07, EU:C:2008:764, 93–99. pont).

82 Így a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy nem áll fenn semmilyen kötelező viszony egy adó és a vállalkozások valamely kategóriájának ezen adó alóli mentesítése között, és ez még akkor is így van, ha ez utóbbi vállalkozások a kérdéses adó megfizetésére kötelező vállalkozásokkal versenyezve gyakorolják a tevékenységeiket. Valamely adómentesség alkalmazása és annak hatálya ugyanis nem az adóból származó bevételtől függ. Így az adó alanyai nem hivatkozhatnak arra, hogy állami támogatásnak minősül az olyan mentesség, amelyben más vállalkozások részesülnek, annak érdekében, hogy kivonják magukat az említett adó megfizetése alól (lásd ebben az értelemben többek között: 2005. október 27-ii Distribution Casino France és társai ítélet, C-266/04–C-70/04, C-276/04 és C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657, 41. és 42. pont).

83 Másrészt, mint azt már a jelen ítélet 65. pontja is jelezte, az adók fűszabály szerint nem tartoznak az állami támogatásokkal kapcsolatos szabályok körébe. Márpedig, mint azt a fűtanácsnok is megjegyezte az indítványának 96. pontjában, ha elfogadnánk a DTS érvelését, az annak megállapításához vezetne, hogy minden olyan adót, amelyet ágazati szinten szednek be, és amely az ezen adóból finanszírozott támogatás kedvezményezettjével versenyhelyzetben lévő gazdasági szereplőket terheli, az EUMSZ 107. cikk és az EUMSZ 108. cikk alapján kell vizsgálni.

84 Az eddigi megfontolásokból következik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította, hogy a fizetés televíziós szolgáltatókra kivetett adó nem képezi részét az RTVE számára nyújtandó támogatási programnak.

85 Következésképpen az első jogalap második részét megalapozatlanként el kell utasítani.

Az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazásával kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított harmadik jogalapról

A felek érvei

86 A DTS azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben elferdítette az elsőfokú eljárásban felhozott, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésére alapított második megsemmisítési jogalap alapját. Ellentétben ugyanis azzal, amit a Törvényszék az ítéletének 151. és 152. pontjában megállapított, a DTS ezen igazságszolgáltatási fórum előtt nem hivatkozott az RTVE-nek nyújtott tulajdonképpeni támogatás hatásaival kapcsolatos semmilyen érvre, hanem kizárólag azt állította, hogy e támogatás finanszírozási módja súlyosítja az abból eredő versenytorzítást, és a támogatás, valamint az említett finanszírozási mód együttesét egészében összeegyeztethetlenné teszi a közös érdekekkel. A Törvényszék e tekintetben a DTS több érvét tévesen értelmezte.

87 A DTS szerint a Törvényszék ezen elferdítés folytán túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, ezáltal pedig megváltoztatta a jogvita tárgyát. Mivel a Törvényszék előtti tárgyalás során maga a DTS egyértelművé tette, hogy a második megsemmisítési jogalap csak akkor fejt ki hatását, ha az első jogalapról helyt adnak, a Törvényszék, miután elutasította az első jogalapot, nem vizsgálhatta volna meg e második jogalapot. Mindazonáltal, még ha feltételezzük is, hogy a Törvényszék elbírálhatta e jogalapot, azt csak a megtámadott ítélet 151. pontjában kifejtett azon indok alapján utasíthatta volna el, amely szerint a Bizottság nem volt köteles figyelembe venni a fizetéses televíziós szolgáltatókra kivetett adó hatásait, mivel ez az adójogi intézkedés nem képezte szerves részét a támogatásnak. A Törvényszék azonban megváltoztatta a jogvita tárgyát, amikor az előtte felhozott második jogalapot az ítéletének 152. pontjában akként értelmezte át, hogy az a tulajdonképpeni támogatás hatásaira vonatkozik.

88 A DTS szerint a Törvényszék ezáltal túllépte az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésében megfogalmazott arányossági elv tiszteletben tartását illetően a Bizottság által végzett mérlegelések bírósági felülvizsgálatával kapcsolatos hatáskörének korlátait. E felülvizsgálat keretében ugyanis a Törvényszék kizárólag azt vizsgálhatná, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett-e el, anélkül hogy a Bizottság mérlegelését a sajátjával helyettesíthetné, különösen pedig megvizsgálhatná azokat a kérdéseket, amelyeket a Bizottság nem elemzett. Ezért a Törvényszék, mivel helyben hagyta a Bizottság azon határozatát, amely szerint a fizetéses televíziós szolgáltatókra kivetett adó nem képezi szerves részét a támogatásnak, nem tehetett volna mást, mint megerősíteni, hogy ez az intézmény megalapozottan engedélyezte a kérdéses támogatást. Ezzel szemben nem határozhatott volna olyan kérdésekről, mint például annak kockázata, hogy az RTVE versenyellenes magatartást tanúsít, különösen pedig túllícitálást végez, mivel a Bizottság ilyen kérdéseket nem vizsgált.

89 Az RTVE azt állítja, hogy a harmadik jogalap elfogadhatatlan. Mindazonáltal a Spanyol Királysághoz és a Bizottsághoz hasonlóan úgy véli, hogy e jogalap hatástalan, vagy legalábbis nem megalapozott.

A Bíróság álláspontja

90 Meg kell állapítani, hogy a harmadik jogalap teljes egészében azon a feltevésen alapul, amely szerint a Törvényszék tévesen értelmezte az elsőfokú eljárásban felhozott, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésére alapított második megsemmisítési jogalap terjedelmét.

91 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy a DTS a fellebbezésében egyiket sem vitatja azon mérlegelések közül, amelyeket a Törvényszék a megtámadott ítélet 113–167. pontjában annak érdekében végzett, hogy megindokolja e második jogalap elutasítását.

92 Különösen, a DTS egyáltalán nem állítja, hogy a megtámadott ítélet e része tévesen alkalmazná a jogot, amennyiben mindjárt az elején hangsúlyozza, hogy a fellebbezése nem vonatkozik az RTVE-nek nyújtott támogatás EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésével való összeegyeztethetőségének vizsgálatára.

93 Ebből következik, hogy a harmadik jogalap, még ha megalapozott lenne is, semmiképp nem eredményezhetné a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését.

94 E feltételek mellett e jogalapot hatástalanként el kell utasítani.

A Telefónica-társaságok által felhozott, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének és az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének a megsértésére alapított jogalapokról

95 A Telefónica-társaságok a válaszbeadványukban az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének megsértésére alapított jogalapot hoztak fel, amelynek keretében azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor elfogadhatatlanként elutasította az EUMSZ 108. cikk megsértésére alapított érvelésüket.

96 A Telefónica-társaságok ugyanezen beadványban az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapot is felhoztak, amelynek keretében azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor túl korlátozott felülvizsgálatot gyakorolt azzal kapcsolatban, hogy a szóban forgó támogatási program tiszteletben tartja-e az arányosság elvét, e tekintetben a Bizottságot megillető mérlegelési mozgástérből kiindulva.

97 Nem vitatott, hogy e jogalapok olyan indokok alapján kérik a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, amelyeket a DTS a fellebbezése keretében nem hozott fel.

98 Egyrészt ugyanis a DTS az említett fellebbezés alátámasztása érdekében egyáltalán nem hivatkozott az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének a megsértésére. Másrészt, jóllehet a harmadik jogalap formálisan az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésén alapul, a DTS maga pontosította a fellebbezésében – mint az kitűnik a megtámadott ítélet 92. pontjából –, hogy nem kívánja vitatni az RTVE-nek nyújtott támogatás összeegyeztethetőségét illetően e rendelkezésre tekintettel lefolytatott vizsgálatot, amennyiben e jogalap keretében annak kifogásolására szorítkozik, hogy a Törvényszék elferdítette bizonyos érveit.

99 Márpedig az eljárási szabályzat 174. cikke értelmében a válaszbeadványban foglalt kérelmeknek a fellebbezésnek egészben vagy részben történő helyt adására vagy a fellebbezés egészben vagy részben történő elutasítására kell irányulniuk.

100 Másfelől e szabályzat 172. cikke értelmében a Törvényszék elotti szóban forgó ügyben részt vevő felek külön iratban, a válaszbeadványtól elkülönítve csatlakozó fellebbezést nyújthatnak be, amelynek az említett szabályzat 178. cikkének (1) és (3) bekezdése szerint olyan jogalapok és érvek alapján kell a megtámadott ítélet egészben vagy részben történő hatályon kívül helyezésére irányulnia, amelyek különböznek a válaszbeadványban felhozott jogalapoktól és érvektől.

101 Az együtt értelmezett fenti rendelkezésekből következik, hogy a válaszbeadvány nem irányulhat arra, hogy a fellebbezésben felhozottaktól elkülönüljen és önálló indokok alapján kérje a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, mivel ilyen indokokat csak csatlakozó fellebbezés keretében lehet felhozni.

102 Következésképpen a Telefónica-társaságok által felhozott, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének és az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének a megsértésére alapított jogalapokat elfogadhatatlanként el kell utasítani.

A csatlakozó fellebbezésről

103 Csatlakozó fellebbezésük alátámasztása érdekében a Telefónica-társaságok egyetlen jogalapra hivatkoznak, amelyet az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének azáltal történő megsértésére alapítanak, hogy a Törvényszék elfogadhatatlanként elutasította az EUMSZ 108. cikk megsértésére alapított érvelésüket.

A felek érvei

104 A Telefónica-társaságok azt állítják, hogy a Törvényszék az elsőfokú eljárásban általuk felhozott, az EUMSZ 108. cikk megsértésére alapított megsemmisítési jogalapokat nem utasíthatta volna el elfogadhatatlanként azzal az indokkal, hogy mivel azokat első alkalommal a beavatkozási beadványban adták elő, nem kapcsolódnak a jogvita tárgyához.

105 Mindenekelőtt, a megtámadott ítélet 216. pontjában a Törvényszék megalapozatlanul támaszkodott az 1998. november 19-én Egyesült Királyság kontra Tanács ítéletre (C-150/94, EU:C:1998:547), mivel a Telefónica-társaságok erre az ítéletre nem utaltak.

106 Továbbá, a megtámadott ítélet 217. pontjában a Törvényszék nem fejt ki, hogy a 2010. július 8-án Bizottság kontra Olaszország ítélet (C-334/08, EU:C:2010:414) mennyiben indokolja, hogy amennyiben a beavatkozó fél a felperes vagy az alperes által fel nem hozott jogalapokat kíván előadni, a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében nagyobb szabadságot élvez, mint a megsemmisítés iránti kereset keretében. Ha a beavatkozó félnek a felperes vagy az alperes által előadott jogalapokra kellene szorítkoznia, értelmét vesztené az eljárási szabályzat 132. cikkének (2) bekezdése, amely előírja vele szemben a jogalapjainak kifejtését.

107 Az RTVE azt állítja, hogy a csatlakozó fellebbezés elfogadhatatlan. Egyrészt, a fellebbezés az eljárási szabályzat 178. cikke (3) bekezdése második mondatának megsértésével egyetlen, a Telefónica-társaságok által a fellebbezésre benyújtott válaszbeadványukban felhozott egyik jogalappal megegyező jogalapot tartalmaz. Másrészt, a fellebbezés ugyanezen rendelkezés első mondatának megsértésével nem jelöli meg pontosan a megtámadott ítélet vitatott indokait. Mindazonáltal az említett csatlakozó fellebbezés nem megalapozott. A Spanyol Királyság és a Bizottság is úgy véli, hogy a Telefónica-társaságok érveit el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

A csatlakozó fellebbezés elfogadhatóságáról

108 A csatlakozó fellebbezés elfogadhatóságát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 178. cikke (3) bekezdésének második mondata értelmében a csatlakozó fellebbezés alátámasztása érdekében felhozott jogalapokat és érveket – mint azt már a jelen ítélet 100. pontja is jelezte – el kell különíteni a fellebbezésre benyújtott válaszbeadványban felhozott jogalapoktól és érvektől.

109 A jelen ügyben kétségtelenül úgy tűnik, hogy a Telefónica-társaságok által a csatlakozó fellebbezésük alátámasztása érdekében felhozott egyetlen, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének megsértésére alapított jogalap minden pontban megegyezik a DTS által elterjesztett fellebbezésre benyújtott válaszbeadványukban felhozott egyik jogalappal.

110 Ugyanakkor az eljárási szabályzat 178. cikke (3) bekezdésének második mondatát – a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés között az eljárási szabályzatban tett különbség megkérdőjelezésének terhe mellett – csak úgy lehet értelmezni, hogy az azon a feltevésen alapul, amely szerint a válaszbeadványban foglalt jogalapok és érvek megfelelnek a fellebbezésben felhozott jogalapoknak és érveknek.

111 Márpedig a jelen ügyben – mint az kitűnik a jelen ítélet 95–102. pontjából – a Telefónica-társaságok által a DTS fellebbezésére benyújtott válaszbeadványukban eladott, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének megsértésére alapított jogalap elfogadhatatlan, mert az elkülönül a fellebbezési jogalaptól.

112 Az eljárási szabályzat 178. cikke (3) bekezdésének első mondatában meghatározott követelmény tiszteletben tartását illetően elegendő megállapítani, hogy a csatlakozó fellebbezés a megtámadott ítéletnek kifejezetten a 207–218. pontja ellen irányul, következésképpen pedig az elírt pontossággal megjelöli ezen ítélet vitatott indokait.

113 E feltételek mellett meg kell állapítani, hogy a csatlakozó fellebbezés elfogadható, amennyiben az a megtámadott ítélet 207–218. pontja ellen irányul.

Az ügy érdeméről

114 A csatlakozó fellebbezés megalapozottságát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az a fél, amelynek az Európai Unió Bírósága elítelt jogvitába való beavatkozását ezen intézmény alapokmányának 40. cikke alapján engedélyezték, nem módosíthatja a jogvita tárgyát, amelyet a felperes és az alperes kérelmei és jogalapjai határolnak körül. Következésképpen a beavatkozóknak csupán azon érvei elfogadhatók, amelyek e kérelmek és jogalapok által kijelölt keretbe illeszkednek (2014. október 7-ii Németország kontra Tanács ítélet, C-399/12, EU:C:2014:2258, 27. pont).

115 A jelen ügyben a Telefónica-társaságok a csatlakozó fellebbezésük egyetlen jogalapjában azt sérelmezik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 207–218. pontjában elfogadhatatlanként elutasította az ezen igazságszolgáltatási fórumhoz benyújtott beavatkozási beadványukban felhozott azon megsemmisítési jogalapokat, amelyekben azt kifogásolják, hogy a Bizottság megsértette az EUMSZ 108. cikket.

116 Márpedig nem vitatott, hogy a DTS az elsőfokú eljárásban elterjesztett keresetének alátámasztása érdekében nem hivatkozott e rendelkezés megsértésére, amennyiben a vitatott határozat megsemmisítése érdekében általa felhozott három jogalap közül az első az EUMSZ 107. cikk, a második az EUMSZ 49. cikk és az EUMSZ 64. cikk, a harmadik pedig az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésén alapult.

117 A fentiekből következik, hogy – mint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 212. pontjában megállapította – a Telefónica-társaságok által a Törvényszékhez benyújtott beavatkozási beadványuk keretében eladott jogalapok nem kapcsolódtak a jogvitának a DTS által körülhatárolt tárgyához, ezáltal pedig az Európai Unió Bírósága alapokmányának 40. cikkével ellentétes mértékben módosítják a jogvita kereteit.

118 E tekintetben a Törvényszék helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 217. pontjában, hogy a 2010. július 8-ai Bizottság kontra Olaszország ítéletben (C-334/08, EU:C:2010:414), az EUMSZ 260. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt elterjesztett kereset keretében kialakított megoldás nem volt átültethető az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránt elterjesztett keresetre.

119 A kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás ugyanis az uniós jog értelmében a tagállamra háruló kötelezettségek be nem tartásának objektív megállapításán alapszik (lásd többek között: 2009. október 6-ai Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-562/07, EU:C:2009:614, 18. pont).

120 A fentiekből következik, hogy – mint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 217. pontjában helyesen megállapította – az ilyen kereset keretében a Bíróságnak minden olyan megállapítást meg kell tennie, amely szükséges azon következtetés levonásához, hogy az érintett tagállam megszegte kötelezettségeit, vagyis a beavatkozó fél által felhozott azon védekezési jogalap, amely olyan ténybeli vagy jogi elemre vonatkozik, amelyet a Bizottságnak elemzése keretében szükségképpen meg kell vizsgálnia, nem alkalmas arra, hogy módosítsa a jogvita keretét, még akkor sem, ha azt az érintett tagállam nem hozta fel. Ezzel szemben a megsemmisítés iránti keresetet körülhatárolják különösen a felperes által felhozott jogalapok.

121 Másfelől, jóllehet az eljárási szabályzat 132. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerint a beavatkozási beadványnak tartalmaznia kell a beavatkozó fél által felhozott jogalapokat és érveket, ez nem jelenti azt, hogy a beavatkozó fél szabadon felhozhatja a felperes által eladottaktól elkülönülő új jogalapokat. Mint azt ugyanis a tanácsnok az indítványának 219. pontjában megjegyezte, e rendelkezés a beavatkozási eljárás által meghatározott keretekbe illeszkedik, és azt a szabályzat 129. cikkének fényében kell értelmezni, amely szerint a beavatkozás csak az egyik fél kérelmeinek egészben vagy részben történő támogatására korlátozódhat, továbbá az eljáráshoz képest járulékos jellegű, a beavatkozó fél pedig a jogvitát beavatkozáskori állásában fogadja el.

122 Azon kifogást illetően, amelynek keretében a Telefónica-társaságok azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 216. pontjában az 1998. november 19-ai Egyesült Királyság kontra Tanács ítéletre (C-150/94, EU:C:1998:547) hivatkozott, elegendő megállapítani, hogy a kifogás teljesen hatástalan, mivel nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a megtámadott ítélet tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben az említett társaságok egyáltalán nem állítják, hogy a Törvényszék által az említett pontban végzett mérlegelés jogilag téves lenne.

123 Következésképpen a csatlakozó fellebbezésben felhozott egyetlen jogalapot megalapozatlanként el kell utasítani.

A költségekről

124 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határozza a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet a szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is megfelelően alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pereszes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

125 Mivel a DTS a fellebbezési jogalapjai tekintetében pereszes lett, a Bizottság pedig kérte a költségek viselésére kötelezését, úgy kell határozni, hogy a DTS a saját költségein kívül köteles viselni a Bizottság részéről a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségeket is.

126 Ami a csatlakozó fellebbezést illeti, mivel a Telefónica-társaságok a jogalapjaik tekintetében pervesztesek lettek, és a Bizottság kérte a költségek viselésére való kötelezésüket, szintén úgy kell határozni, hogy ez utóbbiak saját költségeiken kívül kötelesek viselni a Bizottság részéről a csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségeket is.

127 E szabályzat 184. cikkének (4) bekezdése alapján a Telefónica-társaságok maguk viselik a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült saját költségeiket, míg az RTVE maga viseli a fellebbezéssel és a csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatban felmerült saját költségeit.

128 Az említett szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése – amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében megfelelően alkalmazni kell a fellebbezési eljárásban is – elírja, hogy az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. E rendelkezéseknek megfelelően a Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) **A DTS Distribuidora de Televisión Digital SA a saját költségein kívül köteles viselni az Európai Bizottság részéről a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségeket is.**
- 3) **A Telefónica de España SA és a Telefónica Móviles España SA a saját költségein kívül köteles viselni az Európai Bizottság részéről a csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségeket is.**
- 4) **A Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) és a Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.**

Aláírások

* Az eljárás nyelve: spanyol.